

22. neděle po sv. Trojici / před předposlední v církv. roce: 12.11.17

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

📖 Ju 24n + uvítání: shromažďujeme se před Boží tváří, abychom u něj nacházeli útěchu a vzdali mu chválu za spásu, kterou v Kristu pro nás přinesl

🎵 159,1-5

Modleme se: Milostivý Bože, přicházíme k tobě jedni radostně, druzí s bolestí a ve smutku. Ale všichni bez výjimky toužíme u tebe poznat, jak jednat, aby to bylo skutečně k dobrému, jak se vyrovnat se zlem.

Přiznáváme, že my sami nemáme dost sil zápasit se zlem, které denně vidíme, které nás denně zasahuje. Často se cítíme nuceni okolnostmi, druhými lidmi nebo i svou vlastní pohodlností dělat to, co nechceme, co tebe neoslavuje, co tvé jméno nevyzdvihuje. Děláme ti, náš Pane, moc špatnou reklamu. Proti zlému zasahujeme zase a znovu jen zlem, násilí potlačujeme jen jiným násilím. Jsme sami viníky toho, že zla neubývá, jsme zajatci moci zla, které neumíme porazit dobrem.

Ale ty nás přesto přijímáš! Takové, jací jsme, zapletené do osidel zlého, neschopné mu vzdorovat. A tvé slovo milosti v Ježíši Kristu je naší jedinou skutečnou nadějí. Ježíšův kříž, který byl důsledkem naprostého odmítní zla, se i pro nás stal vítězstvím nad zlem. Kéž tedy náš ukřižovaný Pán vstoupí do našich srdcí a naplní je svou láskou a dobrotou. Prosíme sešli nám svého Ducha a zmocni se v jeho moci a síle také nás. Ať ti dokážeme stále děkovat, neboť u tebe je naděje i v těch nejbolestnějších chvílích. Sláva Otci ... Amen

🎵 Svítá 297

*promluva – vyslání do NŠ*

📖 Iz 49,22-26

🎵 2

„Nauč nás počítat naše dny, ať získáme moudrost srdce.“ (Ž 90,12) Uč nás svým slovem, Pane náš.

📖 L 11,14-23

Když se Jan Křtitel ve vězení doslechl o Ježíšovi, poslal k němu

své učedníky, aby se ho vyptali, jestli je tím, kdo má přijít, nebo mají-li čekat jiného. A Ježíš jim na jejich dotaz odpovídá: „Jděte, zvěstujte Janovi, co slyšíte a vidíte: Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluchí slyší, mrtví vstávají, chudým se zvěstuje evangelium. A blaze tomu, kdo se nade mnou neuráží.“ (L 7,18nn) A předpokládá, že Janovi to bude stačit, aby měl jasno. Vidí či slyší, co se děje, a ví. Protože Jan očekává naplnění slov proroků, věří, že nastane skutečná blízkost Božího království, vyhlíží, jak se Boží prst podepisuje do dějin tohoto světa a jeho obyvatel, do života každého z nás.

Tak se právě zapsal i do života toho němého, jehož zlého ducha Ježíš vyhání. A němý promluví.

Ovšem není sám, mluví i někteří další z přítomných ze zástupu. Vydávají zvuky lidské řeči, ale nedává to smysl. Místo chvály a díky za dobrou, skvělou věc, které byli svědky, se ozve jen obvinění, urážka, zlé slovo, úskok. Kéž by raději byli němí, než takto mluvit!

Ale ústa mluví to, co leží na srdci. „Někteří z nich však řekli: „Démony vyhání ve jménu Belzebula, knížete démonů.““ Zlo vyhání pomocí ještě většího zla. To, co stačilo Janovi, jim nestačí. Jan totiž čekal, věřil, měl naději. Tihle pochybovači a žalobci ne. Ježíše a jeho skutky mají před sebou, ale oni hledají znamení z nebe. Byli svědky uzdravení němého člověka, ale oni nechtějí pochopit, kdo to před nimi stojí a čeho jsou tu svědky. Vidí, ale přesto nevěří. Nevidí v Ježíšovi prst Boží, ale satanův. Nevidí, že se podařila dobrá věc, chtějí očernit a vidět zlo, které je podle nich za dobrou věcí určitě lstivě schované. Hledají postranní úmysly, podfuk, podraz, zradu, lež a klam.

Občas někdo říká, že kdyby viděl, uvěřil by. Jak vidno, pouhý zázrak ke správnému rozhodování nestačí. Nepřesvědčí sám o sobě. Stačil Janovi, který ale se již předem rozhodl, očekával a věřil. Ale nestačí těm, u kterých víra chyběla. Byli a zůstávají proti Ježíšovi. Ačkoli říkají: „Jo, kdyby tak něco předvedl. Znamení z nebe.“ Ale ani to by jejich náhled nezměnilo. Na prvním místě je nutná víra, která rozpoznává Boží dobré zásahy.

Ale žalobci tvrdí, že se Ježíš klaní d'áblu, aby získal pro sebe moc a slávu a vliv. Jenomže to je lež jako věž! To je křivé svědectví proti bližnímu svému. Ježíš se d'áblu nepoklonil, nepadl před ním na zem,

nýbrž už na samém počátku svého veřejného působení se jasně vymezil a ďáblu řekl: „Ne! Je psáno: ‚Hospodinu, Bohu svému, se budeš klanět a jeho jediného uctívat.‘“ (L 4,8) To platí stále.

Ti, kteří jej teď křivě obviňují, jsou sami sobě soudci, sami sebe odsuzují. Neboť tu zjevně ukazují to, z jaké moci žijí oni sami, v co věří, komu důvěřují. A podle toho budou souzeni.

„Jestliže vyháním demony prstem Božím,“ říká Ježíš, „pak už vás zastihlo Boží království.“ Důležité zjištění: Království Boží nás zastihuje v Ježíši Kristu, v něm k nám přichází. Tehdy i dnes. Žel, jak tehdy, tak i dnes se najdou mnozí lidé, kteří ho nevidí, nespatří, nevšimnou si ho, nechtějí vidět. Mnozí, budou reagovat nedůvěrou, pochybami, zkoušením a obviňováním.

Ale Ježíš je tím silnějším, který přichází, aby přemohl silného, silné zlo. Aby zlo odzbrojil, a tak vysvobodil ty, kdo jsou v jeho zajetí, v jeho držení. Aby vysvobodil i nás.

Ježíš je ten silnější, kterého ohlašoval prorok Izaiáš, ten silnější, který přináší Boží spásu. Je tím silnějším, o němž kázal již zmiňovaný Jan Křtitel: „Já vás křtím vodou. Přichází však někdo silnější než já; nejsem ani hoden, abych rozvázal řemínek jeho obuvi; on vás bude křtít Duchem Svatým a ohněm.“ (Lk 3,16) Ježíš je tím silnějším, který stojí plně na straně dobra proti zlu.

„Kdo není se mnou, je proti mně; a kdo se mnou neshromažďuje, rozptyluje,“ říká Ježíš. Je to velmi ostré slovo. Ale není střední cesty. Buď s Ježíšem, nebo proti němu. Není něco mezi dobrem a zlem. Je nutné se rozhodnout, na kterou stranu se dám. Mezi těmi dvěma panstvími, královstvím Božím a knížectvím Belzebulovým, není nějaké území nikoho, kam bychom se mohli schovat. Leží před námi jen tyto dvě možnosti a je na nás, čemu a komu dáme svou důvěru. Komu budeme patřit, věřit, sloužit.

Co to znamená být proti Ježíšovi, to se ukazuje Ježíšových protivnicích: Obviňují Ježíše, potažmo církev, jen ze zlého. Odvádějí druhé od víry pomluvami i nátlakem, odhánějí lidi z církve, rozhání stádečko ovcí jak vlci, rozeštvávají lidi proti sobě i proti Ježíši. Odrazují druhé od toho jediného, který má moc a sílu je zachránit. Svádí z pravé cesty na cesty falešné, stávají se pro druhé pokušiteli.

Co však znamená být s Ježíšem, shromažďovat s ním, a tak prožívat přítomné Boží království? Stačí být jednoduše v církvi, chodit pravidelně na bohoslužby, být pokřtěn, cítit se křesťanem? Ano, ale ještě i víc. Znamená to chovat se jako Ježíš, „ježíšovsky“ – sbírat lidi všelijak odstrčené a odehnané, spojovat lidi všelijak různé nebo dokonce znesvářené, sjednocovat rozdělené, přijímat slabé a ujímat se jich. Jak se na nás osobně odrazí, že nás již Boží království zasáhlo? Na to máme hledat v evangeliu, v Ježíšově příběhu, odpovědi. Amen  
♪ 418,1-2.5-6 (první dvě a poslední dvě sloky)

Náš Pane Ježíši Kriste, tvá moc není od zlého, ale od Boha. Proto vše zlé přemáhá a proto se u tebe přimlouváme:

Prosíme, otevři oči všem zaslepeným, i nám, abychom stále nehledali nějaká znamení z nebe nebo kdo ví odkud, ale abychom tě už konečně spatřili v naší blízkosti. Abychom si už konečně všimli tvého království, které se nás dotýká v druhých lidech, ve všem dobrém, jež se druhým i nám děje. Buď naší radostí.

Prosíme za všechny, kteří jsou v područí zla, za ty, kteří utrpěli velikou ztrátu blízkého člověka. Buď jim nablízku svým slovem milosti a útěchy. Buď i s osamělými a ztracenými, s těmi, kdo prožívají úzkosti a strach, s těmi, kteří ztratili všechnu naději. Buď jejich oporou.

Prosíme tě za všechny, kdo urovnávají spory, dokáží zklidnit hádky či dokonce války, za ty, kdo utvářejí mír. Prosíme za ty, kdo stavějí mosty mezi lidmi, odhalují lži a zášť. Buď jejich silou.

Prosíme za tvou církev, aby ve víře prožívala blízkost Božího království, aby o Boží vládě dokázala svědčit ostatním. Kéž nás v tom nezastaví předsudky, křivá obvinění, ale ani naše slabost a pohodlnost. Buď naší záchranou a správnou cestou.

Ve tvém jménu společně k Bohu voláme: Otče náš ... Amen

♪ 248

ohlášky

📖 Jb 22,21n

📖 Nu 6,24-26

♪ 541,1